

2. Povestea cu pețitorii spusă de cacodemon

— Pețitorii sînt animale vrăjmașe, spuse cacodemonul sclipindu-și scobitoarea de aur în bătaia lunii, stînd țeapăn în jilțul lui, și plini de farmec, bezeloși în privire și la mișcări unduioși precum șarpele, spuse, mieroșii aceștia. Nu e baie turcească unde să nu dai peste ei, joacă zaruri pe treptele dinspre apă, te împiedici de ei, pardon, spui, cum îi stă bine unui om umblat, nici nu se sinchiesc, își văd de ale lor, parfumații. Întinzi piciorul, rîcîi cu unghia de la degetul mare pe spatele vreunuia bine uns cu blestematele alea de uleiuri parfumate, ca să-l faci atent într-un fel, apa clipocește un pic jegoasă și îmbietoare. Rîcîi așa o vreme, da' e ca și cum ai rîcîi într-un zid de biserică cu tencuiala groasă.

Tocmai se făcuse într-o zi un ceas după douăsprezece, pofteam la un șerbet și la o apă rece, aproape mă lovise damblaua de poftă, umblînd

prin mahalale cu gîndul ăsta leneș în cap și cu o droaie de copii după mine.

— Ăsta e chiar diavolul! a spus un mahalagiu uitîndu-se mai atent la mine, dar era așa de cald, că nu i-a păsat de ce a spus și nici mie nu mi-a păsat.

Eram îmbrăcat după moda apusenească și asta mă ajuta într-un fel, putînd să-mi fac vînt cu jobenul, dar nu îndeajuns, era o căldură lipicioasă de bazar, lumina se prelingea peste lume ca o halviță, năclăind-o. Nu știu ce mi-a venit și am strănutat și din strănut s-a iscat o gaură în căldură și în gaură s-a ivit un grecotei sclivisit și iernatic, care începu să mă îmbie spre tocmai ce îmi doream eu mai mult, un șerbet și o baie turcească. Doi salcîmi țepoși și pitici îmi sfîșiară hainele, am rupt o țeapă și l-am îmboldit pe grecul meu, care, ascultător, mări pasul. Drumul se prelungi la nesfîrșit printre copaci scrumiți și biserici roșietice și bălți puturoase, lenevite de lintiță și mătasea-broaștei. Cine știe unde mergeam și de unde veneam? Tunul meridian bubui peste oraș, vestind ora occidentală. Se făcu deodată ora patru și soarele se așeză puțin oblic peste noi, arătîndu-ne adevărata oră. Lăsaserăm în urmă pustietatea și cîmpurile,

jupîni grași și unsuroși ne îmbiau prin cafenele, arome dulci ne învăluiră, bezmetice alcooluri, poftă uriașă filfîră peste noi biruindu-ne. În spatele grecului pășeam prin ulițe strîmte și prăfoase.

— Ajungem îndată! spuse el și-și luci biruința în priviri spunînd aceasta.

Aburul băii turcești ne lovi dinainte, îmi mijii ochii și văzui firma ușor căzută într-o rînă, pictată în vopsele roșii și verzi: „Baia turcească“, și într-o latură pictat un grăsan nădușind, aruncînd spre noi o privire galbenă și fericită. M-am apropiat cît am putut de mult și am rîcîit cu unghia privirea aia galbenă cercetînd-o. Grăsanul deschise gura și spuse:

— Bine ați venit! și din gura lui, după ce a spus cuvintele astea, se făcu un ochi care ne privi mîeros.

— Să intrăm! spuse grecul și o nădușeală rece se prelinse prin trupul meu.

De undeva, soarele se făcu mic, ca un cap de copil mort. Grăsanul rîse din perete a poftă de pilaf și, salivînd, spuse iar grăsanul:

— Bine ați venit!

Lucind strîmb, firma se aplecă înspre noi și, roșii și verzi, literele se contopiră în mintea mea,

adunându-se: „Baia turcească“, citii. Grăsanul Trimalchion dădu din cap în semn că da și o ușă lenevoasă se deschise înspre noi. Pășirăm pe dale de malahit, într-o penumbră răcoroasă și veșnică. Un fum subțire și aromitor ne învălui și unul cu o narghilea, șezînd turcește în fața ei și pufăind alene, spuse:

— Eu sînt patronul!

Bucurîndu-mă că el e patronul, am spus:

— Mă bucur!

Clipocitul apei se auzea undeva în depărtare. Grecul meu dispăruse cine știe unde, nu-mi mai păsa de nimic cînd am spus:

— Aș vrea să fac o baie!

S-a uitat mirat la mine, s-a ridicat slab și lung și cu o voce oarecare a zis:

— Fie și așa!

Și, bătînd din palme, au venit doi malaci care m-au prins de subsuoară și au început să mă care. Cînd am ajuns la apă, mi-au dat un brînci și am căzut în bazin ca într-o troacă. Unul dintre ei mi-a aruncat o carte terfelită rău, zicînd:

— Citește-o ca să-ți treacă timpul!

Cartea plutea pe apă deschisă și, trăgînd-o spre mine, am citit: „Și pe desfrînații care mai rămăseseră pe vremea lui Asa, tatăl său, i-a

nimicit din țară“. Și mai încolo: „El a cinstit pe Baal și i s-a închinat lui și a întăritat pe Domnul Dumnezeu lui Israil, cum făcuse tatăl său“, mîngîindu-mi sufletul cuvintele astea, și atunci cartea a căzut la fund, de nu s-a mai văzut nimic. Fericit de cele citite, m-am plimbat de colo-colo prin apa care ba era caldă, ba era rece și acolo unde era mai caldă m-am lungit pe trepte, încercînd să ațipesc. Cînd m-am trezit, erau zgomote multe, dar nedeslușite și o întunecime plăcută se răsfirea peste noi și clipocitul apei amintindu-mi tot ce se întîmplase și unde sîntem. Un grăsan alburiu se fițîia în jurul meu, ba chiar se lungi lîngă mine, și văzîndu-mi coada, se bucură ca un prost tot privind-o, la urmă spuse:

— Pot să pun mîna pe ea?

Și chiar întinse o mîna ca un dovlecel, vrînd să mă apuce de coadă. Pete albe, trupurile luminoase se bălăceau în jurul meu, chicoteau bezmetice, verzuții și nebune. Grăsanul meu oftă ca atunci cînd înghiți o îmbucătură prea mare dintr-o mîncare ce îți place și spuse:

— Stai, bre, că n-o fi moarte de om!

M-am ridicat și i-am fluturat coada pe la nas, dar se vede că asta i-a plăcut nespun, fiindcă din alb s-a făcut roșu și a scos un muget de

vită înjunghiată. Zbenguiala din jurul meu se înteeșise și atunci dintr-un salt m-am înălțat peste ei, acoperișul se desfăcu înaintea mea și curînd eram în praful din mijlocul drumului și, șiroind de pe mine, apa se adună în jurul meu, mereu mai multă și mai puturoasă, se făcu o mlaștină uriașă, care începu să mă înghită somnolentă.